

Адвентистський ВІСНИК

№ 6 (360)
Червень 2020

Бог є любов

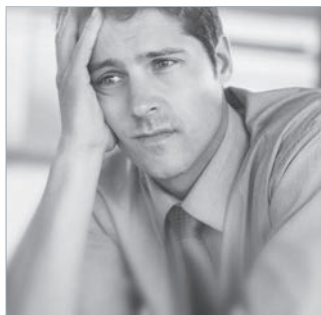
газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

ЗАПЕЧАТЛЕНИЕ: ВРЕМЯ ВНИМАТЕЛЬНО ИССЛЕДОВАТЬ ПРОРОЧЕСТВО

Запечатление предполагает не просто верность христианина в каком-либо одном аспекте веры. Вера в Бога подразумевает нечто большее, чем отделение одного дня, она предполагает покой, в который мы входим в Боге. Святость субботы определяется не только оставлением обычных дел и посещением Дома молитвы, но успокоением в Боге. Это тот покой, который никто и ничто не сможет нарушить. Дух Святой начинает процесс запечатления тогда, когда в нашей жизни начинает действовать вера. Посещение церкви в субботу является важным свидетельством нашей верности Богу для внешнего мира, но это далеко не все, что необходимо для спасения. То, кем мы являемся в Доме молитвы, не есть показателем того, что мы такие внутри.

2

Влияние ропота

4

Коли за дезінфекцію береться Бог

8

Казнить нельзя помиловать

10

Я присвятила дитину Богові

15

ЗАПЕЧАТЛЕНИЕ: время внимательно исследовать пророчество

Находясь несколько месяцев на карантине, связанном с пандемией вируса по всему миру, многие устали от вынужденной самоизоляции. Но в этой самоизоляции мы не изолированы от Бога, от нашей веры, поскольку они не имеют границ. Эта истина вдохновляет нас и поддерживает.

Важной является тема Божественного откровения для людей, живущих в настоящее время. На основании библейских пророчеств можно увидеть целостную картину того, что происходит сегодня, и тех событий, участниками которых мы станем в недалеком будущем.

«И видел я иного Ангела, восходящего от востока солнца и имеющего печать Бога живого. И воскликнул он громким голосом к четырем Ангелам, которым дано вредить земле и морю, говоря: Не делайте вреда ни земле, ни морю, ни деревьям, доколе не положим печати на челах рабов Бога нашего» (Откр. 7:2, 3). В событиях, происходящих сегодня в мире, верующие люди должны видеть нечто большее, чем определенные исторические реалии, повергающие нас в смущение и уныние.

Раньше мне казалось, что современный мир с его передовыми технологиями и системами безопасности трудно застать врасплох. Однако мелькающая, невидимая глазу вирусная частица послужила причиной международного экономического кризиса. Неуверенность и страх перед завтрашним днем сковывают сердца людей. Это лишь малая часть событий, описанных в книге Откровение. Нам, верующим людям, пришло время всерьез задуматься, чтобы не упустить самого главного в нашей жизни.

События, происходящие сегодня в мире, могут нас напугать, но мы должны помнить, что все это – признаки последнего времени. Наше внимание должно быть сосредоточено на Божьей вести, адресованной нам, на собственном духовном состоянии.

Согласно пророчествам, мы живем в период, который описан в главах 6 и 7 книги Откровение. Это период на границе между шестой и седьмой

печатами. Вот какими событиями он знаменуется: *«И когда Он снял шестую печать, я взглянул, и вот, произошло великое землетрясение, и солнце стало мрачно как власяница, и луна сделалась как кровь. И звезды небесные пали на землю, как смоковница, потрясаемая сильным ветром, роняет незрелые смоквы свои» (Откр. 6:12).*

Для людей, исследующих библейские пророчества и следящих за их историческим исполнением, несложно увидеть картины, которые являются основополагающими. Это и сильное землетрясение, которое мы связываем с Лиссабонским, это и затмения солнца, луны, и сильное падение звезд. Все это имеет отношение к шестой печати (см. Откр. 12:14, 15). Возможно, эти события также связаны со снятием шестой печати. Они будут происходить непосредственно перед возвращением Иисуса. Это события, связанные с излитием чаш гнева на грешный мир.

ОПРЕДЕЛЕННЫЕ ЛЮДИ ОТДЕЛЕНЫ БОГОМ

Глава 7 книги Откровение повествует о том, что должно произойти в это время. *«И после сего видел я четырех Ангелов, стоящих на четырех углах земли, держащих четыре ветра земли, чтобы не дул ветер ни на землю, ни на море, ни на какое дерево. И видел я иного Ангела, восходящего от востока солнца и имеющего печать Бога живого. И воскликнул он громким голосом к четырем Ангелам, которым дано вредить земле и морю, говоря: не делайте вреда ни земле, ни морю, ни деревьям, доколе не положим печати на челах рабов Бога нашего. И я слышал число запечатленных: запечатленных было сорок четыре тысячи из всех колен сынов Израилевых» (ст. 1-4).* *«После сего взглянул я, и вот, великое*

множество людей, которого никто не мог перечесть, из всех племен, и колен, и народов, и языков, стояло пред престолом и пред Агнцем в белых одеждах и с пальмовыми ветвями в руках своих. И восклицали громким голосом, говоря: спасение Богу нашему, сидящему на престоле, и Агнцу! И все Ангелы стояли вокруг престола, и старцев, и четырех животных, и пали пред престолом на лица свои, и поклонились Богу, говоря: аминь! благословение и слава, и премудрость и благодарение, и честь и сила и крепость Богу нашему во веки веков! Аминь. И, начав речь, один из старцев спросил меня: сии облеченные в белые одежды кто и откуда пришли? Я сказал ему: ты знаешь, господин. И он сказал мне: это те, которые пришли от великой скорби; они омыли одежды свои и убелили одежды свои Кровию Агнца. За это они пребывают ныне пред престолом Бога и служат Ему день и ночь в храме Его, и Сидящий на престоле будет обитать в них. Они не будут уже ни алкать, ни жаждать, и не будет палить их солнце и никакой зной: ибо Агнец, Который среди престола, будет пасти их и водить их на живые источники вод; и отрет Бог всякую слезу с очей их» (ст. 9-17).

Для меня эти слова означают, что будущее этой группы людей начинается в тот момент, когда над ними свершается действие, называемое запечатлением. «Если столь страшные суды посетят виновный мир, где окажется убежище Божьего народа? Как он будет защищен, пока не пройдет негодование? Иоанн видит разбушевавшиеся стихии, землетрясения, ураганы, политические смуты. Они представлены как ветры, сдерживаемые четырьмя ангелами. Эти ветры удерживаются под контролем до тех пор, пока Бог не даст повеления их освободить. Церковь Божья пребывает в безопасности. Ангелы Божьи испол-

няют Божье указание, удерживая ветры земли, чтобы они не дули ни на землю, ни на море, ни на какое дерево, пока слуги Божьи не будут отмечены печатью на своем челе. Видно, как от востока, от восхода солнечного, восходит могущественный ангел. В его руках – печать живого Бога, единственного, Который может дать жизнь, Кто в состоянии отметить надписью или печатью чело тех, кому будет дарована вечная жизнь. Слышен голос этого могущественного ангела, имеющего власть повелевать четырем ангелам, чтобы те удерживали четыре ветра, пока эта работа не будет завершена» (Э. Уайт. Свидетельства для проповедников. С. 444).

Образ ангела, описанного в 7 главе книги Откровение, встречается и в 18 главе этой книги. Его весть является определяющей как в случае, когда вопрос касается снятия печатей, так и тогда, когда передается весть о конце, который приходит духовному Вавилону. *«После сего я увидел иного Ангела, сходящего с неба и имеющего власть великую; земля осветилась от славы его. И воскликнул он сильно, громким голосом говоря: пал, пал Вавилон, великая блудница, сделался жилищем бесов и пристанищем всякому нечистому духу, пристанищем всякой нечистой и отвратительной птице; ибо яростным вином блудодеяния своего она напоила все народы, и цари земные любодействовали с нею, и купцы земные разбогатели от великой роскоши ее. И услышал я иной голос с неба, говорящий: выйди от нее, народ Мой, чтобы не участвовать вам в грехах ее и не подвергнуться язвам ее»* (Откр. 18:1-4). «Запечатление является залогом того, что Бог обеспечит Своим избранным полную безопасность. Запечатление указывает, что определенные люди отделены Богом и принадлежат Ему. Будучи запечатленными Богом, мы являемся испуленным достоянием Христа, и никто не похитит нас из руки Его» (Э. Уайт. Христос побеждающий. С. 102).

СОХРАНЯЙТЕ ВЕРУ В ИСПЫТАНИЯХ

Многие сегодня беспокоятся, как они преодолеют трудности последнего времени: выживут или нет, заболеют или нет. **Мы склонны оценивать благоволение Бога к нам на основании того, здоровы ли мы или нет. Это неверный подход, особенно когда мы позволяем себе делать умозаключения относительно отношений с Богом наших братьев и сестер, которых постигла болезнь или те или иные испытания.** Христос сказал, что на Земле нет такого места, где мы могли бы укрыться, чтобы не попасть под влияние происходящих в мире болезней и катаклизмов.

Для меня важной является 11 глава Послания апостола Павла к евреям. Она повествует о верующих, которых постигла разная участь. Но все они в конечном итоге будут спасены для вечности. Бог, в Которого мы верим, является единственным оплотом, где мы можем чувствовать себя в безопасности даже во время страданий и испытаний. В Церкви должна появиться преобразующая Божья сила. Необходимо удалить грехи, очистить душу послушанием истине. Не откладывайте день своего приготовления, не спите, не приготовившись и не имея запаса «масла в светильниках» ваших. **Не оставляйте в неясности вашу вечную безопасность. Серьезно спросите себя: «Где я нахожусь сегодня: среди спасенных или неспасенных? Устою я или нет?». Только тот, у кого чистые руки и сердце, устоит в тот день.**

Испытания, которые придут в нашу жизнь, – это не испытания различными вирусами, когда мы подвержены риску инфицирования или даже смерти. Для верующего человека смерть не является финалом его жизни. Как христиане, мы понимаем, что в этом грешном мире нам всем предстоит пройти этим путем. Это вопрос времени. Это неприятно, противоестественно и так быть не должно, но таковы реалии жизни на греховной Земле, которая находится в отрыве от Бога. Благая весть заключается в том, что для верующего человека смерть – не конец. Поэтому остро для нас сегодня стоит вопрос сохранения веры, которая должна быть испытана.

ПЕЧАТЬ ПОСЛЕДНЕГО ВРЕМЕНИ

Сегодня многие упрощают вопрос принадлежности к Богу и говорят: «Просто веруй – и спасешься». В таком упрощенном контексте мы иногда рассматриваем и вопрос запечатления. **Что мы подразумеваем под печатью Бога, положенной на чело детей Божьих? Для меня лично таковой является суббота, выступающая в роли особого Божьего знака верности и принадлежности Ему (см. Иез. 20:12, 20). На чело тех, кто соблюдает субботу, будет положена печать Божья.**

Запечатление – результат действия Духа Святого в жизни, рожденного свыше христианина. *«В Нем и вы, услышав слово истины, благовествование вашего спасения, и уверовав в Него, запечатлены обетованным Святым Духом, Который есть залог наследия нашего, для искупления удела Его, в похвалу славы Его»* (Еф. 1:13, 14). **Запечатление предполагает не просто верность христианина в каком-либо одном аспекте веры. Вера в Бога подразумевает нечто большее, чем отделение одного дня, она предполагает покой, в который мы входим в Боге.** Святость субботы определяется

не только оставлением обычных дел и посещением Дома молитвы, но успокоением в Боге. Это тот покой, который никто и ничто не сможет нарушить. Дух Святой начинает процесс запечатления тогда, когда в нашей жизни начинает действовать вера (см. Еф. 4:30-32).

Говоря о действии Святого Духа в жизни христианина, мы подразумеваем не столько изменение нашего поведения, сколько глубокий внутренний опыт, пережитый с Богом, который и служит первопричиной внешних изменений. **Посещение церкви в субботу является важным свидетельством нашей верности Богу для внешнего мира, но это далеко не все, что необходимо для спасения. То, кем мы являемся в Доме молитвы, не есть показателем того, что мы такие внутри.**

Так хочется, чтобы об адвентистах говорили, что это люди верные, преданные, которые никогда не изменят и наилучшим образом сделают работу. У меня есть друг, которого я попросил сделать мне ремонт. Понимая, что денег с меня он не возьмет, я попросил сделать ремонт попроще, главное, чтобы было чисто. Он мне ответил, что не может сделать плохо, потому что делает всегда, как для Христа. Если я хочу некачественный ремонт, то должен попросить кого-либо другого.

ПОХОЖ ЛИ МОЙ ХАРАКТЕР НА ХРИСТОВ?

Запечатленными будут только те, в жизни которых явлен Божий характер (см. Откр. 22:11). Господь положит печать одобрения на чело тех, кто понял, что праведный характер Иисуса должен найти отражение в их повседневной жизни. Апостолу Иоанну в видении был показан потрясающий процесс запечатления избранных. Он видел море, волны и людей, изнывающих от страха. Иоанн наблюдал, как колебалась земля, а горы двинулись в сердце морей. Ему были показаны язвы, эпидемии, голод и смерть, совершающие свои ужасные миссии, но при всем этом дети Божьи сохраняли спокойствие. Происходящие вокруг события не могли нарушить внутреннего мира, который они обрели в Иисусе. Процесс запечатления также описан в книге Иезекииля (см. Иез. 9:2-6).

Сегодня проявляется наша настоящая сущность. В круговороте повседневных забот и обязанностей у нас часто не хватает времени остановиться, проанализировать свое духовное состояние. Мы совсем не знаем себя настоящих. Только стрессовые ситуации могут показать то, что таится глубоко внутри каждого из нас. Сегодня мы имеем прекрасную возможность для тщательного анализа своей жизни.

РОЗЧАРУВАННЯ в церкві

Чи ображалися ви коли-небудь на церкву? Чи була у вас спокуса гримнути дверима і піти з неї, не озираючись? Деякі люди вважають, що належать до певної конфесії, а насправді не ходять до жодної церкви, за винятком великих свят. Що стримує людину від регулярного відвідування церкви?

Штучні замітники церкви

Можуть перешкоджати «замінники» церкви. Іноді в продуктах харчування ми знаходимо перелік ароматизаторів і барвників ідентичних натуральним, але це шкідливі хімічні компоненти. Деякі християни запитують: чому замість відвідування церкви вони не можуть славити Господа вдома, адже так само слухають проповіді? Чому не можуть насолоджуватися спілкуванням з Богом під час походу в ліс, а обов'язково мають іти до храму?

Без сумніву, особисте спілкування з Богом включає й ці види поклоніння, але цього недостатньо, оскільки Господь запрошує: *«Шість день буде робитись робота, а дня сьомого – субота повного відпочинку, святі збори»* (Левит 23:3). Бог призначив суботу як час для особливо близького спілкування з Ним й церкву як місце для єднання Божих дітей.

Христос показав приклад, регулярно відвідуючи місця богослужіння, а не лише на свято (Луки 4:16). Ісус приходив у Дім молити, щоб навчити нас. Він часто являвся людям у різних образах: Аврааму як мандрівник, Ісусу Навину як воїн. Як сьогодні являється Бог нам? Він може постати в образі вчителя Суботньої школи, співака, пастора. Якщо ми уважні, то почуємо Божий голос через простого служителя. Спотворений образ церкви веде до розчарування.

У ЦЕРКВІ НЕМАЄ ЛЮБОВІ?

Одна з причин розчарування в церкві – завищені очікування. Вони руйнують шлюби, бо, намалювавши у своїй голові, яким має бути супутник життя, ми ламаємо людину, бажаючи сформувати її за своїм баченням. Людина ж створена за Божим образом. Те саме відбувається і в церкві.

Ви неодноразово чули, що люди в церкві холодні, байдужі, там немає любові. Церква – це і я. Коли приходите на прийом до лікаря, ви ж не кажете: «Я цілком здоровий, лише печінка турбує». Коли хворіє одна частина тіла, хворим стає весь організм. Ми узагалю-

нюємо, що церква неідеальна. **Чесно було б сказати, що не в церкві немає любові, а в мені немає любові, саме я холодний та байдужий.**

Якби церква була бездоганна, нас би в ній не було, оскільки вона не прийняла б нас, бо ми недосконалі. Якщо ж я не безгрішний, то чому вимагаю цього від церкви, що складається з таких самих немірних людей?

Є різниця між тим, куди Бог веде церкву і де вона сьогодні перебуває. Постати перед Христом чистим – ось мета пастора, служителя, рядового члена громади. Не слід плутати мету з процесом, який ще триває.

Поховати живу людину – кримінальний злочин, що прирівнюється до вбивства з особливою жорстокістю. Не поспішайте «ховати» своїми категоричними оцінками брата чи сестру на підставі якоїсь ситуації, повісивши ярлик недовіри, невідродженого чи формального християнина. Не беріть на себе роль Бога. Відбуваються невидимі для людського ока процеси освячення в душах тих, хто прагне до Христа, а ми про це не знаємо.

КОРЕКТУЙТЕ СВІЙ ФОКУС

У фотоапаратах є опція фокусування на конкретному об'єкті. Ця властивість дана Богом і нашому розуму. На чому ми зосереджуємо увагу? Хто я – людина-телескоп чи людина-мікроскоп? Людина-телескоп бачить навіть на чорному небі яскраві зірки, людина-мікроскоп бачить навіть на щиро простягнутій руці мікроби й бактерії. Ви можете бути християнином-мухою, якому приємно копошитися в чийсь недоліках. Сьогодні чимало людей виставляє на загальний огляд недоліки церкви та її членів, вони закликають приєднатися до них. Ви можете бути християнином-бджолою, яка знаходить квіти серед болота. У цьому ми уподібнюємося до Бога, Котрий нас запрошує: *«Як здобудеш дорогоцінне з нікчемного, будеш як уста Мої»* (Єрем. 15:19). **Довіряйте Богу, незважаючи на те, що може бути неприємна ситуація в церкві.**

До кого ми приходимо в церкву?

Існує метафора, що церква як лікарня, де кожен лікує свій біль. Хтось потребує зіцнення руки, яка звикла брати те, що їй не належить; комусь потрібно підлікувати ноги, які люблять ходити гріховними шляхами; іншим необхідно відвідати окуліста, оскільки вони зупиняють свій погляд на морально нечистих речах. Деякі в церкві мають пройти лор-процедури, адже люблять слухати, збирати й передавати плітки. В одному з відділень швидкої допомоги хтось повісив табличку: «Тут рятують від болю». Яке велике було би благословення, якби кожна церква адвентистів сьомого дня стала місцем, де рятують від болю!

Можливо, замість зіцнення хтось зачепив ліктем вашу душу й ранив, тому у вас зникло бажання йти до церкви. М. Браун сказав: **«Якщо рани, отримані в церкві, змусили тебе залишити віру в Бога, отже, ти вірив у людей, а не в Бога».** До кого ми приходимо в церкву? *«Непохитно тримаймося визнання надії, бо вірний Той, Хто обіцяв. Будьмо уважні один до одного, заохочуймо до любові та добрих діл; не залишимо своїх зібрань, як то деякі ввели у звичку, але заохочуймо один одного, і тим більше, чим більше бачите, що наближається той день»* (Євр. 10:23-25).

Усі ми маємо потребу в Небесному лікареві та церковному «стаціонарі». Бог як справжній Лікар не засуджує пацієнта за його хворобу, а шукає методи лікування. Не ображайтеся на іншого «хворого», коли той не так подивився, не те чи не так щось сказав.

ЦЕРКВА ЯК ВИШ

Церква – місце духовного навчання. Дух Святий навчає нас через Біблію, але часто у своїх трактуваннях можна відійти далеко від істини, тому є Боже знаряддя, яке певна частина членів Церкви ігнорує, – це урок Суботньої школи. **На уроці Суботньої школи ми можемо збагатитися духовними істинами,**

роздумуємо, як застосувати їх у житті, та ділимося власними досвідами із Христом. Не пропускайте жодного уроку Суботньої школи! Це велике благословення для нашої духовності.

Інакше в Дім молитви приходимуть християнські гностики, для яких знання є самоціллю. Колись гностики намагалися зсередини знищити християнське вчення. У них був свій світогляд, вони вірили, що спасає саме знання. Цим можемо заразитися і ми з вами. Що ж тут поганого та небезпечного? Коли Бог дав нам Своє Слово, Він мав особливу мету, втративши яку з поля зору, ми не спасемося. *«Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі!»* (І. Нав. 1:8).

Зверніть увагу на слова «не відійде від твоїх уст». За часів Христа Слово Боже читали вголос. Тому, якщо хтось удома вголос читає Священне Писання, – не дратуйтеся, це біблійний спосіб для кращого запам'ятовування тексту. Коли ми читаємо мовчки – це один розумовий процес. Якщо промовляємо прочитане, задіяні інші ділянки мозку, завдяки чому ми більше запам'ятовуємо. **Якщо маєте змогу, читайте Слово Боже вголос та з інтонацією, вдумуйтеся в прочитане, і це надовго залишиться у вашій пам'яті.**

Досліджувати Біблію потрібно для того, *«щоб додержувати чинити все»*. Поглиблюйте знання, аби виконувати написане, бо лише тоді будете успішні та щасливі (2 Тим. 3:7).

Християнські новини чи прописні істини?

Богослужіння – не випуск християнських новин про події в церкві. *«Тому я буду постійно нагадувати вам про це, хоч ви й знаєте і впевнені в теперішній істині. Бо вважаю за справедливе, доки я ще в цій оселі, спонукувати вас нагадуванням»* (2 Петра 1:12, 13). **Людина схильна забувати духовне. Ми можемо забути номер розділу й вірша, де написані Божі Слова, але дату, коли приносять пенсію чи зарплату, її суму не забудемо ніколи. То пам'ятаємо ми цифри чи ні? Ось доказ гріховності людської пам'яті.**

Слово *diageiro* означає «розбудити, хвилювати». Якщо ми просто маємо більше релігійної інформації, то, заспокоюючи себе, починаємо засинати. Тому мета пастора, служителя пробу-джувати до дії, закликати до дотримання біблійних істин. Це неможливо зробити самим, для цього потрібна церква, богослужіння. Ми втратили розуміння основного призначення богослужіння. *«Вважай на свої кроки, коли йдеш до Божого Храму, і будь готовий, при-йшовши, слухати, тому що це значно*

краще, ніж пожити нерозумних» (Екл. 4:17; нов. пер. Р. Туркуняка). Та хіба не Сам Бог сказав: «Не приходи перед Моє обличчя з порожніми руками?»

Якось, їдучи додому після богослужіння, батьки та їхній п'ятирічний син ділилися враженнями від служіння. Тато сказав: «Хор сьогодні не був на високому рівні, не дуже чисто співали псалом». Мама у відповідь підтримала: «За кафедрою людина, що відкривала служіння, помилилася. Хотілося, щоб пастор сьогодні виголосив глибшу проповідь, актуальнішу». Слухаючи це все, дитина сказала: «Ви хотіли, щоб за ті 10 грн, що ви пожертвували сьогодні, вам світлове шоу організували?». Чимало людей так і мислить грошовими категоріями.

Багато членів Церкви розглядає церкву як музичне товариство експертів, яке найняло виконавців, тому мають право оцінювати, критикувати тих, хто служить Богові. «Церква була оркестром, у якому кожному члену було доручено зіграти свою роль і музику» (Р. Едвардс. Нові горизонти: кожен віруючий – служитель. С. 6). **Ви не сторонній спостерігач, а учасник процесу, навіть якщо не стоїте за кафедрою.**

Навіщо приходити до церкви?

Господь каже: *«Пильнуй за ногою своєю, як до Божого дому йдеш, бо при-йти, щоб послухати, – це краще за жертву безглузду, бо не знають нічого вони, окрім чинення зла!»* (Екл. 4:17). **Якщо ви думаєте: все, що потрібно Богові, – це ваша жертва, то ви помиляєтеся. Люди хочуть відкупитися від Бога грошиками. Для Господа важливо, до кого лине серце людини.** Слово *шам* означає «слухати, чути, послухатися, бути слухняним». Якщо ми прислухаємося до Бога, то і принесемо жертву. Бог із сумом говорить до пророка Єзекиїля: *«І прийдуть до тебе, як приходять народ, і сядуть перед тобою як Мій народ, і послухають твоїх слів, але їх не виконають, бо що приємне в устах їхніх, те вони зроблять, а серце їхнє ходить за захланністю їхньою. І ось ти для них, як пісня кохання, красногосий і добрий грач, і вони слухають слова твої, але їх не виконують!»* (Єзек. 33:31, 32). Бог через служителів говорить те, що ми теоретично знаємо. **Не дивуйтеся, що знову почули проповідь на відому для вас тему, а запитайте Бога: «Чому Ти вкотре говориш мені про це? У мені криється проблема? Я маю на щось звернути особливу увагу, над чимось замислитися?».**

Церква сприяє купелі відродження

«Він (Христос) нас спас не з причини праведних учинків, які ми вчинили, але зі Своєї милості через купіль відродження і оновлення Святим Духом»

(Тита 3:5). Слово «купіль» з грецької перекладається як «купальня, баня». Христос через Слово Боже очищує церкву. Де в цей час перебуваю я?

Інколи про людей, що регулярно ходять до церкви, кажуть: «Люди, які миються, – це лицеміри, оскільки вони вважають, що чистіші за інших». Якщо ви розумієте, що таке щоденні водні процедури, вам стане складно митися лише на Різдво і Пасху або за адвентистським звичаєм перед Вечерею Господньою. Люди в церкві не безгрішні й непорочні. Одні справді прагнуть до чистоти, але не завжди все їм вдається, адже йде Велика боротьба, а збоку це виглядає інакше. Деякі християни імітують спрагу до духовного, а насправді просто замінили духовність на релігійну обрядовість. Вони не думають нічого змінювати у своєму житті та характері. Інші ходять до церкви заради людей, переслідуючи свою мету. Хтось сказав: **«Скільки людей перестало б ходити до церкви, якби їх там бачив тільки Бог».** Ісус просить: «Менше дивися навсбіч, іди за Мною».

Церква – не клуб за інтересами

Статистика свідчить: що більше друзів у церкві, то більша вірогідність, що людина залишиться в ній. Це правда, але не вся. Людина не залишиться в церкві, якщо не буде не кількох друзів, а християн. Якщо рани, отримані в церкві, змусили вас залишити її, то ви приходили до людей, а не до Бога. Заради кого ми приходимо до церкви? Церква – не клуб за інтересами. Мета богослужіння – не розважати одне одного, а служити Богові та ближнім, навчитися любити тих, хто відрізняється від нас (Івана 13:35). **Не можна любити своїх ворогів, доки не любимо своїх братів і сестер, які недосконалі, як і ми. Для цього потрібна церква. Удома ви ніколи цього не навчитеся.**

Майстерня Бога

Свого часу я здобув розряд токаря. Цікаво, що заготовки всі однакові, але коли майстер обточує їх, виходять різні деталі різного призначення. На Своїм станку, який називається «церква», Бог шліфує нас. Це буває болісно, бо нам хочеться чути від пастора лише про любов. **Інколи до майстерні приходять подивитися, як Бог шліфує інших, не дозволяючи шліфувати себе.** Відбуваються безперервні зміни й рух. Люди, що ходять до церкви, перебувають на різних стадіях осягнення християнської любові та шліфувального процесу.

Дозвольте Богові торкнутися Своїм станком не лише розуму, а й душі (Єзек. 36:25-27).

Ігор Корещук

ВЛИЯНИЕ РОПОТА

В Библии есть четыре главы, идущие подряд и описывающие три разных истории, но объединенные одной общей проблемой. Это главы 11, 12, 13, 14 книги Чисел.

В главе 11 описывается, как израильский народ захотел египетской еды, мяса, и Бог послал им перепелов. В главе 12 описана зависть Мариам и Аарона к Моисею. Главы 13 и 14 повествуют, как Бог предложил послать 12 разведчиков в Обетованную землю. Они пошли и вернулись с отчетом. Подробно описана реакция людей на этот отчет.

Все эти три истории в четырех главах показывают одну общую реакцию или проблему – это ропот. Поразмывляем о ропоте и его влиянии на человека. Ропот – это недовольство, протест, выраженный негромко, но открыто. Давайте рассмотрим проблему ропота через призму этих трех историй.

НЕ СОМНЕВАЙТЕСЬ В ВОЗМОЖНОСТЯХ БОГА

Первая история говорит о ропоте израильского народа с первого стиха: «Народ стал роптать вслух Господа; и Господь услышал, и возпламенился гнев Его, и возгорелся у них огонь Господень, и начал истреблять край стана. И возопил народ к Моисею; и помолился Моисей Господу, и утих огонь. И нарекли имя месту сему: Тавера, потому что возгорелся у них огонь Господень. Пришельцы между ними стали обнаруживать прихоти; а с ними и сыны Израилевы сидели и плакали, и говорили: кто накормит нас мясом? Мы помним рыбу, которую в Египте мы ели даром, огурцы и дыни, и лук, и репчатый лук и чеснок, а ныне душа наша изнывает; ничего нет, только манна в глазах наших. Манна же была подобна кориандровому семени, видом, как бдолах» (Числ. 11:1-7). В этом отрывке мы видим, как ропот израильтян

оскорбляет Того, против Кого ропщут. В данной ситуации это Сам Бог. Он дал народу пищу, манну, и это была неземная, небесная пища. Однако люди начинают роптать, показывать недовольство, говорить, что им не нравится такая пища, им хочется египетской.

Когда вы приходите в гости и вас угощает хозяйка дома, вы должны ее похвалить. Если вы промолчите, то огорчите ее, а если двузачно покачаете головой или скажете что-то неприятное, то грубо обидите хозяйку. Когда-то я этого не понимал. Женясь, я говорил своей молодой жене, что моя мама готовит лучше. Сейчас я понимаю, как ее ранил. **Израильский народ сильно оскорбил Бога, попросив у Него другую пищу. Они захотели мяса, и Господь с любовью решил исполнить их прихоть.**

Моисею было трудно поверить, что Бог это исполнит: «И сказал Моисей: шестьсот тысяч пеших в народе сем, среди которого я нахожусь; а Ты говоришь: “Я дам им мясо, и будут есть целый месяц”. Заколоть ли всех овец и волов, чтоб им было довольно? или вся рыба морская соберется, чтобы удовлетворить их? И сказал Господь Моисею: разве рука Господня коротка? Ныне ты увидишь, сбудется ли слово Мое к тебе, или нет?.. И поднялся ветер от Господа, и принес от моря перепелов, и набросал их около стана, на путь дня по одну сторону и на путь дня по другую сторону около стана, на два почти локтя от земли» (Числ. 11:21-23, 31). Даже после того, как Бог исполнил не просто их желание, а прихоть, избранный народ не был благодарен и многие погибли.

Не сомневайтесь в любви и возможностях Бога, у Него рука не коротка, чтобы нам помочь. Не ропщите, а с верой ждите и будьте благодарны!

ПОБЕДА НАД РОПОТОМ – КРОТОСТЬ

Вторая история тоже начинается с ропота: «И упрекали Мариам и Аарон Моисея за жену Ефиоплянку, которую он взял; ибо он взял за себя Ефиоплянку; и сказали: одному ли Моисею говорил Господь? не говорил ли Он и нам? И услышал сие Господь. Моисей же был человек кротчайший из всех людей на земле» (Числ. 12:1-3). Мариам и Аарон позавидовали Моисею, что у него лучше отношения с Богом. Не имея возможности открыто это высказать, они нашли повод роптать на него за то, что он женат на эфиопке.

Если в предыдущей истории ропот был остановлен кротостью Бога, то в этой мы видим кротость Моисея. «Моисей выслушал своих обвинителей молча и без жалоб. Эту привычку он выработал в себе на протяжении долгих лет тяжелого труда и томительного ожидания в Мадиямской земле, развив в себе дух смирения и долготерпения. Она помогла ему с терпением относиться к неверию и ропоту народа, а также к гордости и зависти тех, кому следовало бы безотказно помогать ему. Моисей был самым кротким человеком из всех живущих на Земле, поэтому ему, как никому другому, были дарованы Божественная мудрость и руководство. Священное Писание говорит: “Направляет кротких к правде”» (Э. Уайт. Патриархи и пророки. С. 384). Путь противостояния ропоту или победа над ропотом – это кротость. Это выход или победа для тех, на кого ропщут.

Сам ропотник пожинает последствия. В первой истории люди погибли, а во второй Мариам постигла неприятная болезнь – проказа. «Наказание, которому подверглась Мариам, служит укором всем, кто поддается чувству зависти и ропщет против тех, на кого Бог возложил бремя Своих трудов» (Э. Уайт. Патриархи и пророки. С. 386).

ЛЮДИ ПОЛУЧАЮТ В СООТВЕТСТВИИ СО СЛОВАМИ, КАКИМИ ОНИ РОПЩУТ

Третья история начинается красиво. Израильский народ уже находился возле Обетованной земли. От каждого колена были выбраны представители для отряда разведчиков из 12 человек чтобы осмотреть эту землю. Посланники осматривали ее 40 дней. Народ ожидал их с нетерпением и встречал как героев. Они радовались и ликовали, когда увидели плоды той земли – виноградную гроздь, которую несли двое. Народ жаждал услышать рассказ соглядатаев. «...Мы ходили в землю, в

которую ты посылал нас; в ней подлинно течет молоко и мед, и вот плоды ее; но народ, живущий на земле той, силен, и города укрепленные, весьма большие, и сынов Енаковых мы видели там... Но Халев успокаивал народ пред Моисеем, говоря: пойдем и завладеем ею, потому что мы можем одолеть ее. А те, которые ходили с ним, говорили: не можем мы идти против народа сего, ибо он сильнее нас. И распускали худую молву о земле, которую они осматривали, между сынами Израилевыми, говоря: земля, которую проходили мы для осмотра, есть земля, поедающая живущих на ней, и весь народ, который видели мы среди ее, люди великорослые» (Числ. 13:28, 29, 31-33).

Настроение людей стало меняться. Рассказчики начали сами себе противоречить. Земля была плодородной, люди там были очень высокими, но при этом разведчики говорили, что земля поедает живущих на ней. Причем десять из них говорили именно так и роптали, а двое были настроены положительно. Интересно, что в Библии названы имена всех 12 разведчиков, но имена десяти ропотников вы вряд ли вспомните, а вот имена оставшихся двух знакомы сегодня даже нашим детям – это Халев и Иисус Навин.

Если вы хотите остаться в памяти других, чтобы о вас вспоминали добрым словом, – не ропщите. С ропотниками не хотят общаться и о них не говорят хорошего другим. Их могут просто не помнить.

Обратите внимание на реакцию народа и на результат. Реакция: «И поднял все общество вопль, и плакал народ во всю ту ночь; и роптали на Моисея и Аарона все сыны Израилевы, и все общество сказало им: о, если бы мы умерли в земле Египетской, или умерли бы в пустыне сей! И для чего Господь ведет нас в землю сию, чтобы мы пали от меча? Жены наши и дети наши достанутся в добычу врагам; не лучше ли нам возвратиться в Египет? И сказали друг другу: поставим себе начальника и возвратимся в Египет» (Числ. 14:1-4). Ропот приводит к отвержению Бога и даже к Его обвинению.

Дальше читаем о старании Халева и Иисуса Навина: «Иисус, сын Навин, и Халев, сын Иефонниин, из осматривавших землю, разодрали одежды свои, и сказали всему обществу сынов Израилевых: земля, которую мы проходили для осмотра, очень, очень хороша; если Господь милостив к нам, то введет нас в землю сию и даст нам ее – эту землю, в которой течет молоко и мед» (Числ. 14:6-8). Они защищали Господа! И вот результат: «И сказал Господь Моисею и Аарону, говоря: Доколе злому обществу сему роптать на Меня? Ропот сынов Израилевых, которым они ропщут на Меня, Я слышу. Скажи им: живу Я, говорит Господь: как говорили вы вслух Мне, так и сделаю вам. В пустыне

Человек может роптать в любой ситуации: в бедности и в достатке; в болезни и в здравии. Ропот – это не влияние обстоятельств, а выбранная нами реакция и образ мышления.

сей падут тела ваши, и все вы исчисленные, сколько вас числом, от двадцати лет и выше, которые роптали на Меня, не войдете в землю, на которой Я, подъяв руку Мою, клялся поселить вас, кроме Халева, сына Иефонниина, и Иисуса, сына Навина» (Числ. 14:26-30). Люди получают в соответствии со словами, какими они ропщут! Будьте аккуратны в причитаниях.

Ропот удлиняет наш путь страданий

Каждый из нас задавал вопрос: почему израильский народ ходил по пустыне 40 лет? Они уже были возле Обетованной земли, и разведчики исследовали ее 40 дней. Вот ответ: «По числу сорока дней, в которые вы осматривали землю, вы понесете наказание за грехи ваши сорок лет, год за день, дабы вы познали, что значит быть оставленным Мною» (Числ. 14:34). Все из-за ропота! Ропот удлиняет наш путь страданий!

В чем польза этих подробных историй сегодня для нас? Апостол Павел отвечает: «Не ропщите, как некоторые из них роптали и погибли от истребителя. Все это происходило с ними, как образы; а описано в наставление нам, достигшим последних веков» (1 Кор. 10:10, 11).

Человек может роптать в любой ситуации: в бедности и в достатке; в болезни и в здравии. Ропот – это не влияние обстоятельств, а выбранная нами реакция и образ мышления.

Причины для ропота: голод или жажда (по этим причинам роптал израильский народ в пустыне); холод, дождь или яркое солнце. В песне поется: «У природы нет плохой погоды, каждая погода – благодать». Просто одевайтесь по погоде и радуйтесь жизни. Бедность или материальный недостаток – понятие относительное: у кого-то не хватает на хлеб, а у кого-то на яхту, и оба человека ропщут.

В основе ропота лежит неудовлетворенность пищей, одеждой, семейными отношениями, количеством денег, статусом и многим другим. Ма-

риам и Аарон роптали из зависти. Такой ропот – это начало, ведущее к ужасным последствиям. Ропот Люцифера привел к вселенской войне, в которую мы вовлечены и сегодня. Из зависти распяли Христа. Страх приводит к ропоту и впоследствии к алогичным решениям: народ отверг Бога, решив вернуться в египетское рабство и там умереть.

За что можно благодарить Бога в сложных ситуациях?

Антоним ропота – благодарность. Как для ропота есть множество причин, так и всегда есть поводы для благодарности. Я рекомендую вам прочитать книгу Элинора Портер «Поллианна» и поиграть в игру вместе с 11-летней девочкой: «За что можно благодарить Бога в этой сложной ситуации».

Когда вам тяжело, начинайте благодарить Бога. Что-то особенное происходит с нами, когда мы с благодарностью реагируем на трудности. Вы получите самые яркие опыты, если будете благодарить Бога в трудностях. Когда возникает проблема, сразу примите решение: не паниковать, а благодарить! Если нам не нравятся последствия каких-либо событий и мы не можем ничего изменить, надо изменить нашу реакцию на эти события, и тогда изменятся и последствия.

Говорят, что Мартин Лютер страдал частыми депрессиями. Его лечение состояло из благодарностей Богу. Апостол Павел, который написал: «За все благодарите», – делится своим опытом: «Умею жить и в скудости, умею жить и в изобилии; научился всему и во всем: насыщаться и терпеть голод, быть и в обилии и в недостатке. Все могу в укрепляющем меня Иисусе Христе» (Флп. 4:12, 13).

Желаю вам научиться не роптать, а если и появляются подобные мысли, начинайте благодарить Господа, и ваша жизнь изменится!

**Виктор
Вертыло**

КОЛИ ЗА ДЕЗІНФЕКЦІЮ БЕРЕТЬСЯ БОГ

Деяким ученим і лікарям ми завдячуємо збереженням життям. Наприклад, Джозефу Лістеру, англійському хірургу та вченому. До створення ним хірургічного антисептика смертність у післяопераційний період досягала 90 %. Тоді слово «операція» часто звучало як смертний вирок. Проте їх доводилося робити. Саме Лістер уперше почав обробляти просоченням з карболової кислоти хірургічні інструменти, місце розрізу тощо. Цим він урятував тисячі людських життів. Уже пізніше з'являться захисні рукавички й маски. Сучасним людям доступні різні типи антисептиків, стерилізація хірургічних інструментів, операційних і багато іншого, про що раніше люди не могли навіть мріяти. Однак, як і тисячі років тому, питання про те, яким чином очистити людське серце, постає дуже гостро.

Ісус Христос, як ніхто інший, розумів проблему внутрішньої нечистоти людини. Він бачив серце людини, знав її думки, мотиви та мрії. Тому Ісус сказав книжникам і фарисеям: *«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, бо ви подібні до гробів побілених, які зовні видаються гарними, а всередині повні мертвих кісток і всякої нечистоти»* (Матв. 23:27). Христос говорить про прагнення людини виглядати презентабельно зовні, тоді як усередині може ховатися щось справді страшне.

У 2001 році було опубліковано роман Джонатана Франзена «Виправлення», у якому автор описав звичайну американську сім'ю середнього класу, з усіма неприємними подробицями життя кожного з її членів. Цей роман укотре показав, що часом за гарним фасадом може ховатися дещо дуже неприємне.

Без Божої сили, облагороджувального впливу Духа Святого ми являємо собою доволі жалюгідне видовище. У Євангелії читаємо, що із серця людини виходять лихі думки, убивства, перелюби, розпуста, крадіжки, неправдиві свідчення, богозневага (див. Матв. 15:19-20). Усе це опоганює людину. Намагаючись очиститися, людство пододало довгий шлях, випробувало різні методи для того, щоб якимось чином досягти внутрішньої чистоти, якої в глибині душі прагне кожна людина.

ЗРОБИ ТЕ, ПРО ЩО БОГ ГОВОРИТЬ У СВОЄМУ СЛОВІ

Біблія стверджує, що позитивні зміни в людині можливі лише за допомогою перетворення її серця (див. Єзек. 36:26). Якщо в серці людини не відбулося

відродження, усі інші дії позбавлені особливого сенсу. Із серця людини виходять думки, тіло лише виконує команди розуму (див. 1 Івана 1:7). Нас очищає кров Ісуса. Іншого шляху немає.

Якщо християнин замислюється про проблему святості, якщо, аналізуючи своє життя, він бачить, що часом за презентабельним фасадом криються нечисті думки й мотиви, Господь готовий прийти на допомогу.

Нині деякі люди прагнуть досягти внутрішньої чистоти за допомогою різних містичних обрядів, не розуміючи, що чистоту може дати тільки Бог. У Слові Божому ми знаходимо історію, яка це підтверджує. У 2 Царів 5-у розділі записана історія про сирійського воєначальника Наамана, який був воїном і шанованою у своїй країні людиною. Здавалося, життя вдалося, якби Наамана не спіткала невиліковна хвороба – проказа.

Він дізнався, що в Ізраїлі є пророк, через якого Господь творить чудеса. У Наамана з'явилася надія. Сирійський цар відпустив його в дорогу, написавши царю Ізраїля листа з наказом вилікувати від прокази свого слугу. Отримавши цього листа, цар Ізраїлів роздер одяг і сказав: *«Чи я Бог, щоб убивати чи лишати при житті, що той посилає до мене, щоб я виликував чоловіка від прокази його?»* (2 Цар. 5:7). Цар бачив власну неспроможність. Він розумів, що допомогти Нааману може лише Бог.

Пророк Єлисей заспокоїв ізраїльського царя, сказавши, щоб той прислав Наамана до нього. Прибувши до пророка, Нааман очікував, що той проведе особливий обряд, результатом якого і стане зцілення, але через Єлисея Бог виклав сирійському царедворцю важливий урок: обряд сам собою не має жодної цінності. Чудо в житті людини відбувається винятково з милості й волі Божої. Єлисей навіть не вийшов з дому. Замість цього пророк послав Наамана сім разів омитися в річці Йордан, аби зцілитися.

Річка Йордан і тоді не відрізнялася особливою величчю, маючи досить скромні розміри. Якщо порівняти з

величними річками Сирії, Нааману вона здалася болотом. Розгніваний царедворець хотів піти. На щастя, поруч з Нааманом були прості люди, його слуги, які сказали йому: *«Коли б велику річку говорив тобі той пророк, чи ж ти не зробив би? А що ж, коли він сказав тобі тільки: Умийся – і будеш чистий!»* (2 Цар. 5:13). Нааман вирішив послухатися пророка, у результаті чого отримав зцілення.

Господь закликає нас просто зробити те, про що Він говорить у Своему Слові.

ПРАГНЕННЯ ДО ВНУТРІШНЬОЇ ЧИСТОТИ

Деякі християни вважають, що зробити духовні кроки – повірити в Бога, уклавши з Ним заповіт за допомогою водного хрещення, бути членом Церкви багато років, – це все, що потрібно для досягнення внутрішньої чистоти. Однак треба щодня глибоко досліджувати Боже Слово і власне серце (див. 1 Тим. 4:16), дедалі більше утверджуючись в істині, щодня просити злиття Святого Духа, бути практичним віруючим, уміти прощати, жити не лише для себе, завдяки чому з'являються нові перспективи в служінні іншим людям і для власного духовного зростання.

Духовній людині властиве прагнення до внутрішньої чистоти. Це прагнення в неї було закладено Творцем. Нам хочеться звільнитися від тягара гріха, нечистих думок, хибних мотивів у взаєминах з людьми і Богом. Багато людей бореться з деякими недоліками свого характеру багато років, та нічого не змінюється. Тільки Бог може дезінфікувати наше серце від гріха. Сьогодні саме той час, щоб провести таку дезінфекцію.

Звертаючись до кожного з нас, незалежно від того, скільки років ми перебуваємо в Церкві, Господь говорить: *«Я хочу тебе очистити, ти лише повинен прийти до Мене, повірити Мені, впустити Мене у своє серце»*. Який вибір зробимо ми?

**Максим
Крупський**

▶ **Если нас не трогает вечная участь погибающих в мире, в сердце нашем не появляется скорбь, мы равнодушно бежим мимо людей и продолжаем жить своей жизнью, значит наша вечная судьба в опасности.** Миссия Христа в этом мире заключалась в том, чтобы спасти погибающих.

Помню одну женщину Людмилу, принявшую крещение. Она была заведующей отделением областной больницы, талантливым врачом. Среди своих пациентов она практиковала реформу здоровья, как проповедует Церковь АСД, что приносило хорошие плоды. Однажды она пришла в офис Церкви в слезах. Оказалось, что утром она, выходя из своего подъезда, увидела подростка, пытавшегося уколоть себе наркотик. Проходя мимо него, она сказала, как это делали многие взрослые: «Совсем совесть потеряли! С самого утра в людном месте употребляют наркотики!». Он закричал ей вслеп: «Вы, взрослые, хоть кто-нибудь, остановитесь возле меня! Спросите, что со мной происходит? Помогите мне! Ведь я погибаю». Как будто ведро холодной воды на нее вылили. Женщина осознала, что ее вера достигла только того, что она может осуждать других, но не страдает вместе с ними. Да, сегодня небезопасно подходить и разговаривать с наркоманами, но ведь она могла хотя бы не упрекать того подростка, а искренне молиться за него.

Запечатление – знак в Библии, названный субботой, которая также именуется печатью Бога. Субботний день сам по себе не может быть окончательным определением принадлежности к Богу. Божья печать – это не что иное, как Божий характер в нас. Когда Дух Святой влияет на сердце человека, в нем происходят глубинные внутренние изменения, в результате он становится послушным воле Божьей, выраженной во всем Его Законе (см. Откр. 14:1-5).

Сегодня многих тревожат события, происходящие в мире, но за всем этим мы не видим настоящей проблемы, требующей нашего пристального внимания. **Мы живем в период, когда действие шестой печати подходит к концу, а седьмая печать – это события, которые будут происходить непосредственно перед Вторым пришествием Христа, когда уже ничего нельзя будет изменить.**

Сейчас время думать и о том, как уберечься от вируса, поразившего весь мир, и о том, какой мой характер, похож ли я на Христа? Не упиваюсь ли я вином ложных учений? Нет ли в моих устах лукавства? Готов ли я идти за Христом, куда бы Он ни пошел?

СМОЖЕТ ЛИ БОГ ПОЛОЖИТЬ ПЕЧАТЬ ОДОБРЕНИЯ НА МОЕ ЧЕЛО?

Мы не должны надеяться на то, что изменения в нашем характере произойдут когда-то потом, в будущем. Это самообман. Времени может и не быть. Сегодня для многих слово «христианин» не ассоциируется с высоким стандартом морали и чести. Это свидетельствует о том, что глубокие преобразования должны коснуться наших сердец.

Сможет ли Бог положить печать одобрения на мое чело? Лобные доли головного мозга являются средоточием морали человека, отражая его характер. «Воздерживайтесь от всякого рода зла. Мелкие грехи, какими бы незначительными они ни казались, ослабят ваше нравственное чувство и сотрут внутреннее запечатление Духа Святого» (Э. Уайт. Разум, характер, личность. С. 669). Мысли оставляют след в душе, всякие неподобающие разговоры оскверняют разум. Злые дела разрушают тех, кто их совершает. Когда мы позволяем греху оставаться внутри нас, способность мыслить возвышенно, присущая неослабленному уму, разрушается. В душе навсегда остаются шрамы. Давайте стремиться к вере, которая действует любовью и очищает сердце, чтобы мы могли представить миру характер нашего Господа. Бог желает простить каждого кающегося грешника.

Праведность Иисуса Христа, принятая верой и воплощенная в практической жизни, является истинным залогом оправдания и освящения. Задавайте себе вопрос: «Что я могу сделать, чтобы стать похожим на моего Господа?».

Направляйте свои взоры к Богу, не разрешайте ненужным источникам информации формировать внутри вас напряжение, огорчение и озлобление, которое чувствуется в мире. Люди Божьи другие. Они несут с собой мир, надежду и радость. Покажите людям этого мира реальную картину христианства. Так хочется, чтобы, сказав о человеке, что он адвентист, этой характеристики было достаточно для доверия.

Возможно, эта самоизоляция была дана Богом для Божьего народа, дабы мы осознали, что не можем привнести в этот мир ничего лучшего, чем характер Иисуса. Наше время – это период, когда происходит запечатление. Никто из нас не знает, когда мы встретимся с Господом. Стремьтесь сегодня получить запечатление Духом Святым, чтобы обрести уверенность в Боге.

Владимир
Крупский

Любити людей з ярликом

Якось дуже давно, коли я ще працював у сфері охорони здоров'я, мій друг, у якого я гостював у Латвії, запропонував мені поїхати до Талсі – невеликого містечка, розташованого за 100 км від Риги. Він хотів показати мені лепрозорій – шпиталь для хворих на проказу. Мені, лікареві, це було цікаво, до того ж на території лепрозорію в приміщенні старої кірхи був єдиний у Радянському Союзі музей історії прокази з великою колекцією прижиттєвих муляжів, знятих із хворих.

Нас зустріла літня жінка, одна зі співробітниць лепрозорію, яка розповіла дуже багато цікавого про проказу й історію самого шпиталю. Вражала її простота, відкритість і любов до тих людей, яким вона присвятила все своє життя. Ця жінка поділилася неймовірним досвідом, пережитим за часів Другої світової війни. Під час окупації Латвії, боячись заразитися проказою, німці наказали розстріляти всіх хворих таллінського лепрозорію. Нещасних уже вивели з будівлі, коли до німців наблизилася лікарка в білому халаті й чистою німецькою сказала: «*Wenn schon, dann erschießt uns alle!*» («Якщо розстрілюватимете, розстрілюйте нас усіх!»). І кати не ризикнули спрямувати на них зброю.

Цією лікаркою була Ірма Лудзеніце – молода жінка, чоловіка якої репресували й розстріляли 1942 року. Їй вдалося переконати німецьке командування в тому, що хворі не становлять загрози для населення, якщо дотримуватися найпростіших гігієнічних норм. Потім ця безстрашна жінка оббивала пороги кабінетів нової влади й домогалася забезпечення хворих ліками. «*Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиється, – хіба не підтримаєш їх?*» (Прп. 24:11).

Яку любов потрібно мати до людей, на котрих був довічний ярлик відкинутих суспільством, аби щодня перебувати з ними, ризикуючи не лише здоров'ям, а й власним життям! Почніть так любити – і ви відчуєте, як життя знову наповниться сенсом, стане радістю і для вас, і для тих, хто поруч.

Ірма Лудзеніце

Євген
Зайцев

МОЛИСЬ СЕРДЦЕМ

А ты молись, молись, когда устанешь
Молиться и от Бога ждать ответ.
А ты молись пусть даже не словами,
А только стоном сердца среди бед.

А ты молись, пусть даже нету веры,
Хоть даже сердце холод обожжет,
А ты молись раз тысячный, не первый,
Иначе как идти тебе вперед?

Иначе как достичь ворот небесных?
Иначе как же получить ответ?
Не радуй духа злобы поднебесной,
Что уж не молишься, ибо ответа нет.

И не скупись на слезы и молитвы
До самого победного конца.
Пусть еще не выиграна битва,
Не отступай, не отдавай венца.

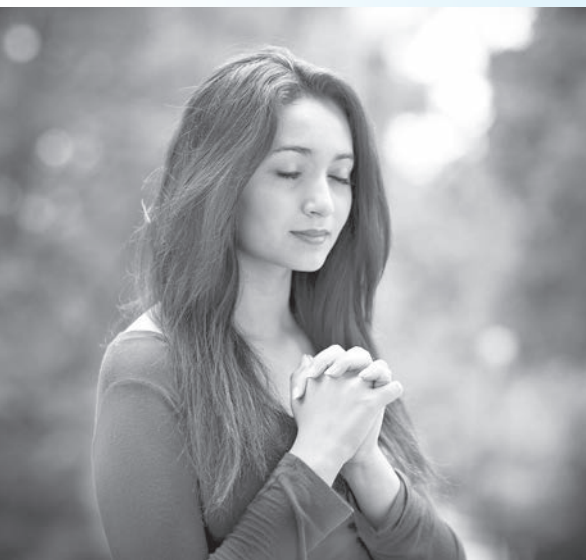
А ты молись, когда уж сил не станет
И скажешь: «Боже, больше не могу...».
Он на тебя с любовью нежно взглянет
И силу даст не уступить врагу.

А ты молись не отступая, с верой,
Не оставляй молитвы на потом.
Молитва открывает Неба двери,
Стучи в них – и откроются Христом.

Стучи, как друг, просящий ночью хлеба,
По неотступности своей он получил.
Так непрерывно ты, взывая в Небо,
Ответ получишь для своей души.

Ответ от Самого святого Бога,
Что не обманет, взгляд не отвернет,
А выслушав, Он даже с полуслова
Страдание сердца твоего поймет.

А ты молись, молитва рушит скалы,
Молись: «Мой Бог, не верю, помоги...».
Молись, хоть веры уж совсем не стало,
Бог по молитве в веру укрепит.

КАЗНИТЬ нельзя ПОМИЛОВАТЬ

Бывают такие истории, в которых всего одна фраза может полностью изменить смысл сказанного. Например, как запятая в знаменитой грамматической задаче «казнить нельзя помиловать».

Однажды мне довелось обедать с бригадой плотников на стройке. Я привез материал для будущей печки. Когда разгрузил кирпич, плотники сели за стол. Пригласили и меня. Отказываться не стал, составил им компанию. За обедом общались, каждый рассказывал о чем-то своем. Тут начал рассказывать самый старший из плотников, которому было за семьдесят. Судя по тому, как внимательно все его слушали, я понял, что авторитет у него в бригаде большой.

«К каждому грибу свой подход нужен. Например, за опятами я хожу только с большим мешком. Если не насобираю грибов, то пустой мешок не будет большой ношей. Зато если насобираю, то столько, сколько на себе смогу унести.

Однажды в лесу я наткнулся на небольшую просеку. Пеньки высокие, а на каждом опята растут, будто виноград – гроздьями. Набил мешок грибами под завязку. Вышел из леса на дорогу. До деревни километра три идти пешком. Иду и чувствую, что не по плечу уже ноша мне, тяжело, а выбрасывать грибы жалко. Вдруг еще и дождь пошел. Мешок мой намок, отяжелел.

Вдруг я услышал, что за мной едет машина. Оглянувшись, это красный «Москвич». «Слава Богу, – подумал я, – меня подвезут». Поставил мешок на обочину, рукой останавливаю водителя автомобиля. Он остановился, крепкий парень, куртка кожаная. Прошу его: «Хороший человек, пожалуйста, подвезите до деревни, устал я». Парень посмотрел на меня, на мешок: «Нет, ты же мокрый весь. Сидения мне намочишь». Окно закрыл и уехал. Что поделывать, и такие люди на свете бывают. Снова я мешок на плечо закинул и пошел дальше.

Иду уже по деревне. Смотрю, стоит тот самый красный «Москвич» посреди дороги, прямо напротив моего дома. Подошел, спрашиваю у своего нового знакомого, что случилось? «Бензин закончился, – говорит, – не знаешь, у кого здесь купить можно? Мне хотя бы три литра».

«У меня есть бензин. Сейчас принесу», – отвечает.

Мешок с грибами у калитки поставил, пошел в гараж, налил из канистры трехлитровую банку бензина, понес парню».

Вдруг рассказчик сделал паузу. Было понятно, что скоро наступит развязка истории, прозвучит та самая фраза, ради которой и был весь рассказ. И мы узнаем, о чем он был – о христианской доброте и умении отвечать на зло добром или же об изощренной мести. «Казнить нельзя помиловать» уже написано, осталось лишь поставить запятую.

«Парень так обрадовался. Вот выручил, так выручил! А я улыбаюсь в ответ: «Люди помогать друг другу должны. На том мир держится», – и банку ему протягиваю. Он только взять ее хотел, а я руки разжал. Банка упала на асфальт, разбилась вдребезги. «Ой, прости, дорогой, – говорю, – не удержал!».

Я разочарованно вздохнул. Фраза прозвучала. «Запятая» в этой истории оказалась поставлена совсем не там, где я надеялся ее увидеть. Глаза рассказчика гневно сверкали из-под седых бровей:

«Водитель возмутился: «Дед, ты же нарочно разбил банку!». «А ты меня, пожилого человека, с мешком на дороге мокнуть оставил разве не нарочно? Вот теперь и получи от меня подарочек по заслугам своим», – ответил я. Вот так в жизни бывает. Сделал другому зло – жди, когда оно к тебе вернется...»

Старик закончил свой рассказ и посмотрел на всех, ожидая реакции на свою поучительную историю. Но плотники молчали. Неловкая пауза повисла за столом. В этом молчании увиделось мне больше мудрости, чем в рассказе мужчины.

«Казнить нельзя помиловать» – задача вроде бы детская. Вот только запятую в ней приходится ставить то тут, то там до самой старости. Жизнь быстро проходит. Оглянуться не успеешь, как вместо запятой пора уже ставить точку. Пока не поздно, ставьте запятую «милосердия» правильно.

**Александр
Ткаченко**

Молячись за сина, БОГ ЗМІНЮВАВ МЕНЕ

Понад 20 років я є дружиною пастора і разом з чоловіком намагаюся щиро звершувати своє служіння. Я визнаю важливість вивчення Слова Божого і силу молитви. Неодноразово я чула слова людей про силу молитви, читала про це в працях Е. Уайт. Для мене це були дуже сильні висловлювання. Проте настав момент, коли кожна з цих цитат стала моєю особистою, глибоко пережитою.

Де кілька років тому один з моїх синів досяг підліткового віку. За характером він не з поступливих дітей, тому в житті нашої сім'ї з'явився неспокій. Спочатку ми з чоловіком намагалися вирішити проблеми бесідами, сімейними порадами, більш строгими заходами, але, на жаль, результат був незначний. Я зрозуміла, що своїми силами нам не впоратися, і вирішила, що буду особливо молитися за сина, хоча, як і кожна мама-християнка, ніколи не переставала молитися за своїх дітей. Проте одного разу я усвідомила, що в цій ситуації потрібна особлива молитва.

Я дуже просила, щоб Господь відкрив йому очі, змінив його серце. І Бог почув мою молитву, але Він відповів на неї зовсім не так, як я очікувала. Ісус почав відкривати мої очі, і я побачила, як слабка у своєму духовному житті, як багато в ньому того, чого не повинно бути в житті щирої християнки. Я молюся за сина, а чи є я такою мамою, якою бажає бачити мене Бог?

Що більше я молилася про те, щоб Господь змінив інших людей, то виразніше Він показував мені моє серце. Воно не таке чисте, як мені здавалося, не завжди з нього виходять добрі справи і слова любові. Відтоді я почала замислюватися над своїм духовним життям і продовжувати молитися.

Тоді я прочитала книгу Денніса Сміта «40 днів у молитві», паралельно звершуючи спільні заступницькі молитви з однією сестрою за сина. Ситуація з ним залишалася напруженою. Внутрішній голос чітко говорив мені: «Продовжуй молитися...». Потім я прочитала книгу Гельмута Хаубайля «Кроки до особистого відродження» і чітко зрозуміла, як часто сподівалася на себе і не давала у своєму житті місця роботі Святого Духа. Мої молитви стали ще смиреннішими й ревними. І зовсім нещодавно я прочитала книгу Мелоді Мейсон «Відважтеся просити про щось більше», яка ще більше зміцнила моє бажання мати і дбайливо зберігати близькі відносини з Господом.

З кожною молитвою моя голова все нижче і нижче схилялася перед моїм Спасителем. Я молилася Богові за сина, а Він змінював мене. Турбота про сина не зникла, але я раптом по-новому побачила свого Господа. Він став для мене по-справжньому найкращим Другом,

моєю надією і скелею! Він став моєю єдиною надією! І хоча я досі не отримала відповіді на свою палку молитву, я твердо вірю, що мій Ісус – Спаситель, Він Бог, для Якого немає нічого неможливого!

Сьогодні молитва для мене – не просто прохання про допомогу, це джерело мого життя, дихання моєї душі, моє визнання величі Бога, це моє поклоніння Йому, що б не відбувалося у моєму житті. Вірю, що одного разу Ісус подивиться на мене і скаже: «О, жінко, велика твоя віра! Хай буде так, як ти хочеш» (Матв. 15:28).

Не опускайте рук, якщо не отримуєте відповіді на свої молитви за ваших дітей. Бог чує нас! Я вірю!

**Валентина
Єфименко**

СТАНЬТЕ ТАКИМИ, ЯК...

Чоловіки, станьте такими чоловіками, яких ви бажаєте своїм дочкам. Жінки, будьте такими дружинами, яких ви хотіли бачити зі своїми синами. Діти бачать наші відносини – і не очима, серцем. Вони відчувають, коли між вами виростає стіна, проскакують розряди струму або вирують бурі. Вони бачать, коли мама знецінює тата, коли тато грубий з мамою, коли вони одне одного обманюють в дрібницях, цураються. Діти точно знають, коли між вами померла любов, коли ви дозволили їй померти. Є ризик, що цей сценарій так чи інакше вони можуть відтворити у своєму сімейному житті.

Потім буде боляче, коли ви побачите сльози дочки, яку знецінює та ігнорує

чоловік. Це буде так само, як ви робили зі своєю дружиною колись, тому що вам здавалося, що вона це заслужила. Ваш син опускатиме руки через постійну «пилу» під боком, яка всіляко його критикує. Якщо будете чесні з собою, ви впізнаєте себе в цій ситуації, але буде пізно. Відносини потрібно розвивати, поглиблювати, разом долати кризи, щоб ставати ближчими одне до одного, вчитися любити.

Поклавши руку на серце, дайте собі відповідь: «Мамо, ви б хотіли для сина таку ж дружину, як та, що у вашого чоловіка? Тату, а вам сподобається зять, схожий на чоловіка вашої дружини?» Можливо, це привід зупинитися і задуматися?

ДО КОНЦА ЖИЗНИ БУДУ СЛУЖИТЬ Богу, церкви и людям

Лето 1943 года в Киеве выдалось очень теплым и солнечным. Ничто не предвещало каких-либо репрессий против населения со стороны немецких властей. У моего дедушки Игната Бондаря был трехлетний сын Виктор. С разрешения немецких властей дедушка проводил субботние богослужения в церкви на улице Ярославов вал.

Мой дедушка жил на правом берегу Днепра, а на левом берегу, в Дарницком концлагере, была совершенно другая жизнь, если это можно назвать жизнью. В течение двух лет там голодали, страдали и умирали военнопленные под открытым небом. Эти ужасные новости люди узнавали по утрам на Сенном базаре.

Однажды по городу были расклеены приказы: мужчинам от 18 и до 60 лет явиться с документами и вещами на сборные пункты по месту жительства. Придя домой, Игнат рассказал об этом приказе жене. Они открыли Библию и начали молиться об избавлении. «*Яви нам, Господи, милость Твою, и спасение Твое даруй нам*», – просили они Бога (Пс. 84:8). Впереди была неизвестность, но крепкое упование на Бога не оставляло места для сомнений и страха. Позади были чудесные опыты со Христом, и вера их была крепка!

Наступил тот день. Игнат попрощался с семьей. Выходя из дома, он помолился и прочитал обетование: «*Надейся на Господа, мужайся, и да укрепляется сердце твоё...*» (Пс. 26:14). Бог был единственным, на Кого могла рассчитывать верующая семья.

На сборном пункте было не очень много мужчин. Никто не знал, зачем их собрали. Перед ними выступил немецкий бургомистр Киева, сообщив, что их повезут на левый берег Днепра для укрепления оборонительных сооружений, а это займет максимум две недели.

Люди с облегчением вздохнули и немного успокоились. Началась погрузка на машины. Моему деду поручили стоять возле борта и подсаживать людей на кузов. Получилось так, что он оказался последним и ему пришлось занять место на краю кузова. Напротив сидел немецкий солдат с автоматом.

Ехали долго. Мост через Днепр был разрушен, и машина двигалась в объезд к понтонному сооружению. Мужчины в машине тихо переговаривались, а Игнат достал Библию и открыл свой любимый Псалом 106.

Немецкий солдат с интересом посмотрел на моего дедушку и спросил, почему он не в действующей армии. Игнат с трудом, но все же понял вопрос. Как и многие, в школе он изучал немецкий. Он объяснил немцу, что не берет

в руки оружия по религиозным убеждениям. Солдат еще больше удивился и спросил его, какую веру он исповедует. Ведь он был уверен, что в СССР живут только атеисты или православные. Когда Игнат сказал ему, что он адвентист, солдат начал с радостью что-то быстро говорить ему на немецком. Игнат попросил его говорить медленнее, он не все понимал. Наконец мой дедушка догадался, что солдат с берегов Рейна – тоже адвентист, но фашисты заставили его под страхом смерти идти воевать. Солдат очень удивился принципиальности и стойкости украинских братьев по вере.

Вдруг улыбка сошла с лица немца, и он спросил Игната, знает ли он, куда их везут. На плохом немецком Игнат ответил ему, что на временные работы. Макс, так звали того солдата, внезапно замолчал и долго о чем-то думал. Мой дедушка заметил, что в его душе происходит внутренняя борьба.

Игнат вновь начал читать Священное Писание. Что-то подсказывало ему, что это не просто встреча. В открытой Библии его глаза искали слова поддержки и ответ на свое внезапное волнение. «*Господь – свет мой и спасение мое: кого мне бояться? Господь – крепость жизни моей: кого мне страшиться?*» – прочитал он (Пс. 26:1). Да, Бог все усмотрит. Игнат надеялся на Него всем сердцем.

Внезапно мой дедушка увидел, что солдат склонил голову и начал тихо молиться. Потом он серьезно посмотрел на Игната и сказал ему, что через несколько километров дорога будет проходить рядом с лесом и Игнату надо спрыгнуть с машины и бежать в лес. Он вынужден будет стрелять, но даст очередь поверх головы. Игнат должен упасть и не шевелиться. Это его единственное спасение.

Игнат очень испугался и отказался от такого рискованного предложения, ведь это верная смерть. Хотя их машина и была последней, но конвойные с других грузовиков могли остановиться и добить его, да и этот солдат подставлял себя. Зачем так рисковать им обоим, если их везут на временные работы?

Макс с сожалением посмотрел на Игната и сказал, что их везут в Дарницкий концлагерь, а оттуда уже никто не вернется. Перед основным сражением за Киев немецкие войска решили ликвидировать всех работоспособных мужчин. Еще Макс сказал, что он молился Господу о том, чтобы Бог дал ему решимость помочь хотя бы одному человеку в этой войне.

У Игната оставалось совсем мало времени для принятия решения. Довериться этому незнакомому немцу или ехать со всеми дальше, а там как Господь усмотрит? Тут на память ему пришли сло-

«Бог наш, Которому мы служим, силен спасти нас от печи, раскаленной огнем...» (Дан. 3:17).

Игнат Бондарь
в военные годы

ва: «*Призову Господа достопоклоняемого, и от врагов моих спасусь*» (2 Цар. 22:4).

Снова короткая молитва Господу. Надо поверить этому солдату, ведь в его глазах он прочитал ответ на свои сомнения.

Вот впереди поворот и лес. Солдат выразительно посмотрел на Игната. Мой дедушка ощутил твердую решимость – надо действовать. Машина на повороте притормозила, и Игнат выпрыгнул и побежал в лес. Со стороны автомобиля прозвучали два выстрела. Дедушка, вскрикнув, упал и, закрыв голову руками, начал просить Господа о спасении.

Послышалась громкая немецкая речь. Никто в его сторону не бежал, но он сдерживал свое дыхание и боялся пошевелиться. Вдруг Игнат отчетливо услышал голос Макса, который кричал другим конвоирам по-немецки: «Он мертвый, поехали дальше!».

Машины скрылись за поворотом. Это было спасение. Игнат лежал еще некоторое время в траве и не мог прийти в себя. Мысли путались, в голове звучали слова немецкого солдата: «Он мертв...». Игнат был жив и даже не ранен! Это было чудо! «Спасибо, Господи, что так любишь меня!» – благодарил он.

В эти минуты молодой проповедник еще раз дал обет Господу: до конца жизни служить Богу, церкви и людям. Он вновь осознал, что Господь имеет для него определенные планы. «Да будет рука Твоя в помощь мне, ибо я повеления Твои избрал», – эти слова стали своеобразным договором между 27-летним служителем и Господом (Пс. 118:173).

Геннадий
Бондарь

«ПОКАЖИТЕ МНЕ, ГДЕ МЕСТО МОЕЙ МАМЫ...»

О. Д.: Как ваша мама, Лидия Бондаренко, познакомилась с адвентистами?

М. Г.: Мама родилась в Киеве. Мои родители познакомились на теплоходе, совершающем рейсы по Днепру. Семья отца была из хасидских евреев, проживающих на юге Украины. Моя бабушка, Софья Вольфовна, была религиозной женщиной. Каждую субботу посещала синагогу и всегда говорила: «Вот одежда для субботы, вот эта посуда для субботы». Моя мама согласилась и кротко сказала: «Хорошо, пусть будет так». Бабушке очень понравилось то, что мама приняла все и не спорила. Когда началась война, мама решила поехать в Киев, поскольку там жили ее родственники. Бабушка не хотела ее отпускать, будто чувствовала, что они больше не увидятся.

Приехав в Киев, мама стала искать церковь, которая святила бы субботний день, как ее научила свекровь. И Бог помог ей познакомиться с проповедником Игнатом Бондарь. Всю жизнь моя мама дружила с этой семьей. Когда в городе были карательные операции и облавы на евреев, мама всегда прибегала в их дом за помощью, и они прятали меня и моего брата, так как мы были полукровки и нас могли расстрелять. Благодаря семье этого служителя моя мама не только познала истину, но и обрела укрытие в военные годы.

О. Д.: Когда и как состоялось крещение вашей мамы?

М. Г.: Крещение мама приняла осенью 1942 года на озере в Голосеевском парке. В тот день завет с Господом заключило немало людей. Киев был оккупирован, было много ограничений и запретов, но киевляне приходили на богослужения, проходившие в помещении караимской церкви на улице Ярославов Вал, 7, недалеко от Золотых ворот. Оккупационные власти не препятствовали проведению

религиозных собраний. Тогда мне было четыре года. Несмотря на военный период, моя мама привела к Богу свою сестру Елену Калениковну. Всю последующую жизнь они посещали церковь, молясь за своих детей и внуков.

О. Д.: Поделитесь с читателями опытом избавления и Божьей помощи в жизни вашей мамы?

М. Г.: Вспоминаю 1943 год. Немцы уже отступали, когда мою маму и ее сестру с нами, детьми, и другими людьми пригнали на вокзал, чтобы увезти в Германию. Везде господствовали паника и страх. Когда отъехали от Киева, обнаружилось, что одна дверь в нашем вагоне осталась открытой. Увидев это, а также почувствовав, что поезд замедлил ход, мама решила бежать. Тетя испугалась: «Мы с детьми погибнем». Решили помолиться, и в это время состав еще сбавил ход. Тогда мама меня первой опустила на землю, потом прыгнула сама с братом. Тетя Лена, ее дети и другие люди тоже последовали нашему примеру. Все мы смогли безопасно спрыгнуть. Это воистину была Божья милость. Дело было к вечеру, уже темнело. Мы пошли в лес и попали к партизанам, которые нас хорошо приняли, покормили и предложили уйти в ближайшее село. Мы так и сделали. Нас приютили, и там мы прожили до окончания войны. Только потом мама вернулась в Киев. Все военные годы она пребывала под видимой Божьей защитой. Обетования, данные Господом в Псалме 90, исполнились в маминой жизни.

О. Д.: Сколько лет спустя молитвы матери о вас достигли своей цели?

М. Г.: Мама каждую субботу приходила на богослужение, была верна Богу в десятинах и приношениях и старалась воспитывать нас в любви к Богу и Его Закону. Шли годы, мы выросли,

ИНТЕРВЬЮ

с Маргаритой Гайдай, членом Церкви АСД из Киева.
Беседовала Оксана Деркач.

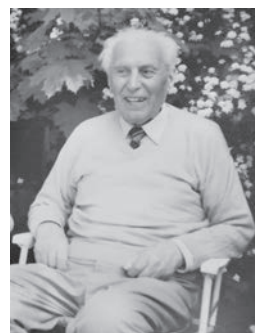
создали свои семьи и воспитывали уже собственных детей, но наши мамы продолжали за нас искренне молиться. В глубине души я не отвергала Бога, но жила так, как все, глубоко верующим человеком не была. Так продолжалось почти 50 лет. Какое испытание веры – 50 лет молиться за дочь и сына и не получать ответов на молитвы.

В 1990 году мама умерла, так и не получив ответа на свои молитвы, но веря, что ее материнские слезы и молитвы к Богу не останутся напрасными. После похорон я приняла твердое решение занять место матери в церкви. Придя в первую субботу после похорон, я спросила у членов церкви, где место моей мамы, села, послушала проповедь и решила готовиться ко крещению.

О.Д.: Что произошло с семьей вашего брата?

М. Г.: Вскоре крещение принял и мой брат Юра. Каждый из нас стремится прийти на богослужение первым, чтобы занять место мамы. Для нас это важно, ведь в глубине души мы сожалеем, что при жизни мама не испытала радости от нашего обращения к Богу. Вот уже 30 лет я член Церкви АСД. Всегда вспоминаю подвиг веры моей мамы и тот путь с Богом, который она прошла. Сейчас я молюсь за свою дочь и тоже верю, что Божья любовь положит путь к ее сердцу.

Дорогие матери, родители, продолжайте верить и молиться за своих не-обращенных детей! Молитва не бывает тщетной.

Проповедник
Игнат Бондарь

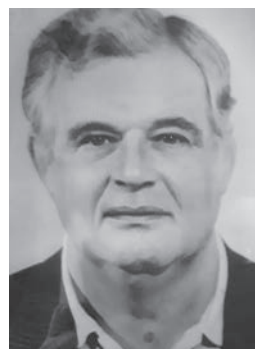
Крещение Лидии Бондаренко и ее сестры,
1942 г., г. Киев, Голосеевский парк

Лидия
Бондаренко

Маргарита
Гайдай

Брат Маргариты,
Юрий

ШУКАВ РОБОТУ З БОГОМ

Ця історія сталася наприкінці 90-х років, коли знайти добре оплачувану роботу було не так уже й легко. У Києві хрестився Іван, молодий перспективний менеджер одного зі столичних підприємств. Тоді, коли середня зарплата була не більше 100 доларів, хлопець отримував 500. Проте одного дня підприємство раптово закрилося й Іван залишився без роботи. Оскільки він мав гарний досвід роботи і чудове резюме, то й шукав відповідну роботу.

У церкві йому багато хто пропонував вакансії – непогані, але всі вони не підходили під його високий статус та очікування щодо зарплати. Час спливав, а роботи все не було. Настав день, коли гроші майже закінчилися. Тоді Іван, зрозумівши, що все це не просто так і, напевно, через цю ситуацію Бог хоче його чогось навчити, помолився про те, що він прийме першу пропозицію, яка йому надійде.

І ось після одного з богослужінь до Івана підійшов брат з домашньої групи і

запропонував наступного дня піти разом продавати газети в метро. Іван був шокований такою пропозицією, але, оскільки він пообіцяв Богові, зітхнув і погодився.

Вони зустрілися рано-вранці, купили газети, помолилися і зайшли у різні вагони метро. Очевидно, це була не та робота, про яку мріяв Іван, але він вирішив виконувати її якнайкраще, як для Бога, використавши весь свій талант і натхнення. Хлопець став біля дверей і почав виразно й голосно розповідати, про що можна прочитати в цьому номері газети. Іван ще не закінчив перелічувати все, що було в тому випуску, як раптом солідний чоловік років п'ятдесяти, який сидів прямо біля нього, запитав: «Вам потрібна робота?».

Вони вийшли на наступній станції, і чоловік пояснив, що він – керівник одного підприємства, підземним транспортом не їздить. Однак сьогодні у нього зламалася машина і, оскільки живе неподалік від метрополітену, він вирішив дістатися до роботи на метро.

Тим паче проїхати потрібно було лише кілька зупинок. Чоловік саме шукав менеджера на своє підприємство і, коли Іван почав говорити, одразу звернув на нього увагу. Чоловік запропонував Іванові працювати в нього. Яким же було здивування хлопця, коли він почув про заробітну плату: 500 доларів.

Іван того дня так і не продав жодного екземпляра газети, але отримав роботу, яку так довго шукав, тому що шукав з Богом.

Вікторія Ярош

ПРОПОВІДЬ не за планом

Один служитель був у проїзді у чужому місті. Його попросили в суботу на служінні виголосити проповідь. Він підготував проповідь, але в суботу на уроці Суботньої школи зрозумів, що наразі його проповідь не актуальна. Вийшовши за кафедру, служитель сказав: «Сьогодні я збирався виголосити одну проповідь, однак зрозумів, що вона не підходить, і відчув спонукання говорити про інше».

Після богослужіння пастор поїхав. Наступного року його знову запросили проповідувати в цій громаді. Після служіння його запросили на обід, під час якого до нього підійшла подружня пара. Вони дещо розповіли йому.

– Пам'ятаєте, ви були в нас минулого року і вирі-

шили, що підготована вами проповідь не підходить? Ви вибрали іншу тему.

– Так, – відповів пастор.

– Після вашої проповіді ми з чоловіком поверталися додому. Раптом він сказав: «Усе!». Я подивилася на нього і запитала: «Що все?». «Більше не буду пити. Я і не думав, що Бог так сильно мене любить. Якщо Він настільки любить мене, я житиму для Нього! Усе!» – сказав чоловік.

Річ у тім, що мій чоловік був алкоголіком 25 років. Я адвентистка, а він ні. Проблема полягала в тому, що він ніколи не усвідомлював, не відчував, що Бог любить його. Тієї суботи погодився піти зі мною до церкви. Коли чоловік почув вашу проповідь, тоді він уперше зрозумів, відчував, який він цінний для Бога. Невдовзі він прийняв хрещення. Слава Богу, що ви тієї суботи послушали голос Святого Духа і виголосили проповідь не за планом!

Підготувала
Лідія Власик

Мене так любить Бог

Виявилося, що розповіді про досвід для мене відповідало й зовсім не просто. Що розповідати? Через усе моє життя проходить чітка думка: «Мене так любить Бог!».

Нещодавно, навесні, коли Україна перебувала на карантині, повертаючись із запису богослужіння у Львові, я зустріла знайому вчительку. Привітались, і вона мені сказала: «Жанно, ти знаєш, що ми за тебе молилися всім учительським колективом школи?» Ніколи б не подумала, що колись настане така мить, що вчителі, які мене навчали, молитимуться за адвентистку. «Ми всі знаємо, що ти працюєш у реанімації з пацієнтами, хворими на COVID-19», – продовжила вона. Було так неочікувано почути саме від моєї вчительки і так сильно для мене, наче це були слова, які пролунали із самого Неба! Декілька слів, сказаних на вулиці, – і я знову відчуваю: «Мене так любить Бог!».

Я лікар-реаніматолог. Кожен день для мене, як і для кожного лікаря, – це боротьба разом з пацієнтом за життя. Як чудово, що я можу допомагати не тільки своїми знаннями, а й залученням Бога до лікувального процесу.

Віднедавна я ще маю перевагу спілкуватися зі студентами

як викладач медичного університету у Львові, і цей шанс дав мені Бог! Я – лікар і ніколи б не подумала, що працюватиму викладачем. Цікаво й те, що на захисті наукової роботи, присутності професорського складу змогла сказати голосно, підсумовуючи все: «Дякую Богові за всі можливості й цей шанс виступити перед вами». Запанивала тиша, ніхто не очікував почути таке закінчення мого виступу. Не зовсім правда... Мій добрий Бог очікував. Це маленький пазл з мого життя.

Помічайте Божу любов у вашому житті!

Жанна Філіп

Пообіцяла присвятити свою дитину Богові

У свій 20-й день народження я відчувала смуток за прожитими роками. Здавалося, що вже так багато прожила. Та це був лише початок нового етапу в житті. Тоді я вже зустрічалася зі своїм майбутнім чоловіком. Згодом ми одружилися, я завагітніла. На четвертому місяці вагітності у мене виявили захворювання нирок, лікували, звісно. На сьомому місяці вагітності на мене знову чекало випробування: погіршився стан здоров'я і лікарі вирішили оперувати мене. Дитина народилася жива, але недоношена, легені ще не розкрилися, тому вона не могла дихати самостійно. Через передчасні пологи й ускладнення мій первісток помер на третю добу.

Той період життя був дуже важкий морально. Були біль, сльози, внутрішнє спустошення. Я, дивлячись на маленьких діток на вулиці, часто запитувала: «Чому?». Хотіла відразу завагітніти, але зупиняли рекомендації лікарів і страх, який опанував мене, що, можливо, все знову доведеться пережити. Я зрозуміла, що мій чоловік дуже хоче мати дітей. Я відчувала страх і невпевненість у собі, а також бачила біль та страждання мого чоловіка. Я не знала, що робити.

Якось я пішла на кладовище до нашого малюка, сильно плакала й зверталася до Господа з проханням допомогти мені. Там я пообіцяла Богові: якщо знову народжу дитину і вона житиме, то присвячу її Йому, водитиму до церкви. Тоді моя свекруха Антоніна Федорівна вже ходила до церкви адвентистів й завжди запрошувала мене, але я відмовлялася. Свекруха уклала заповіт з Богом.

Одного разу Антоніна Федорівна дала мені запрошення на програму Ненсі Ван Пелт, де перекладачем був Володимир Нестерук. Мене зацікавили теми сімейних стосунків. Я, як на крилах, поспішала на зустрічі, де від захоплення водночас плакала і раділа серцем. Я

не розуміла, що зі мною відбувається. Сьогодні я вже знаю, що Дух Святий торкався мого серця.

Після завершення програми я почала ходити до церкви, моя віра зростала, дух ставав сильнішим. Згодом, 2005 року, я уклала заповіт з Богом. Після хрещення, через шість років після трагедії, я знову носила під серцем немовля. Знову були проблеми з нирками, я багато молилася сама і разом зі свекрухою. Після довгих днів перебування в

Галина з сім'єю

Даниїл і Арсеній беруть участь в службінні

Галина після хрещення

стаціонарі у нас народився хлопчик Даниїл. Це було велике довгоочікуване чудо від Бога! У житті ще траплялися труднощі, але то вже приємні турботи. Через шість років у нас знову народився хлопчик – Арсеній. Бог щедро благословив нас.

Я дотрималася обіцянки, яку дала на цвинтарі Богу. Із самого народження ми з Даником, а тепер уже й з Арсенієм ходимо до церкви. Чоловік мій ще не віддав своє серце Христу, хоч зрідка відвідує богослужіння. Я молюся за нього й вірю, що

Галина зі свекрухою Антоніною Федорівною

Бог зробить ще одне чудо в нашій сім'ї.

Щиро дякую Господу за Його милість і відповідь на мої молитви. Молюся, щоб мої діти завжди були з Богом, адже вони – свідчення

Його особливого втручання. Сподіваюся, що у вічності ми зустрінемося з нашим первістком.

Галина Пономаренко

БОГ НЕ ЗАПІЗНЮЄТЬСЯ

Це сталося у квітні цього року, коли наша країна була на карантині через пандемію COVID-19. Коли я в разі потреби виходила на вулицю, то завжди брала із собою книгу Е. Уайт «Дії апостолів» і шукала очима людину, якій вона могла б знадобитися. Адже багато хто сьогодні в такій ситуації розгублений і пригнічений. Проходячи повз останній під'їзд свого будинку, я звернула увагу на чоловіка 50 років. Він сидів на лавці, був пристойно одягнений. Щось мені підказувало, що йому погано. Я попросила дозволу сісти поруч і просто почала говорити, як Бог його любить. Він слухав мене, а потім почав гірко плакати. Я запропонувала помолитися за нього. У відповідь чоловік сказав, що він негідний і за нього не можна молитися. Тоді я

промовила, що гідний він чи ні, вирішує Бог, а зараз у нього є можливість віддати Йому свій біль. Чоловік погодився. Коли я закінчила молитися, він розповів, що нещодавно сталося в його житті. Чоловік прожив у цьому домі 42 роки, а потім купив будинок за містом. Він приїхав сюди, щоб піднятися на дах і покінчити зі своїм життям. І цієї миті підійшла я з книгою і запропонувала помолитися за нього... Чоловік сказав, що мене до нього послав Сам Господь. Слава Богу! Я продовжую молитися за цього чоловіка, щоб він прийшов до Христа.

Не перестаю дивуватися, як Бог приходить до секунди вчасно і ніколи не запізнюється!

Тетяна Миронова

Куди біжиш?

У світі доволі багато птахів, що не літають, – пінгвін, страус, ківі та інші. Проте є пташка, якій більше подобається бігати, ніж літати. Злітає вона тільки за виняткових обставин. Якщо, наприклад, їй треба спуститися з дерева або її зачинили в клітці, а вона хоче вирватися, тоді птаха намагається злетіти. Та варто їй опинитися на волі, як вона стрімко мчить щодуху по землі зі швидкістю, яку їй дозволяють розвинути довгі ноги та хвіст, – до 42 км/год.

Каліфорнійська земляна зозуля полює на змії, ящірок, комах, гризунів і невеликих птахів. Аби поспостерігати за цими зозулями, потрібно поїхати на південний захід США або на північ Мексики, тому що мешкають вони в пустелях.

У притчі Соломона йдеться про шість ненависних Богові речей,

Каліфорнійська земляна зозуля

про сім огидних для Нього, і на п'ятому місці згадуються ноги, що поспішають на лихе (Прип. 6:16-18). Гірко спостерігати за тим, як людина поспішає заподіяти зло іншим. Це може бути і грубий жарт, і з умислом влаштована неприємність.

Біжи, щоб допомогти, біжи, щоб вирватися із ситуації, яка втягує тебе в гріх. Поспішай підняти того, хто впав, поспішай робити добро. Біжи в обійми Ісуса! Він чекає на тебе, тому біжи так швидко, як тільки можеш...

Научитесь, люди...

Научитесь, люди, говорить: «Спасибо!» Это очень просто и не тяжело. Мимо тех, кто плачет, не пройдите мимо. И не бойтесь в жизни отдавать добро. Научитесь, люди, свято верить в Бога, Но не для аншлага, а внутри себя. Тяжело в пути. По камням дорога, Не всегда бывает гладкою судьба. Научитесь, люди, помогать и верить И не забывайте, есть на все лимит: Вам сегодня мама открывает двери, Ну а завтра может этого не быть... Научитесь, люди...

Ксения Газиева

Щастя не лише для себе

Одного разу вчитель приніс до школи повітряні кульки і попросив учнів надуть їх, а потім написати на них свої імена. Вони винесли всі повітряні кульки в коридор, а вчитель змішав їх. Потім він дав їм п'ять хвилин, щоб кожен знайшов кульку зі своїм ім'ям. Діти побігли шукати, проте час минув, а ніхто так і не знайшов свою іменну кульку...

Тоді вчитель попросив дітей: «Візьміть кульку, яка лежить найближче до вас, і віддайте її однокласнику, чие ім'я написано на ній». Минуло менше двох хвилин, а в кожного в руках була кулька з його іменем.

Після експерименту вчитель сказав: «Повітряні кульки – як щастя. Ніхто не знайде його, якщо шукає тільки для себе. Та якщо всі піклува-

тимуться одне про одного, можна знайти його значно швидше».

«Нехай кожний дбає не про себе, а про інших» (Филп. 2:4).

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, можете це зробити через банк.

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

КНИГА У ВАС ВДОМА –
ЗА ОДИН КЛІК

+38 (099) 45-595-45 shop@bookson.com.ua www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.